

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1866.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

De tre Grader af Herlighed.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt i Bowersy i Store Saltfostad den 12te August 1860.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Seg vil oplæse en Deel af det Syn, som Joseph Smith og Sidney Rigdon havde angaaende de forskellige Riger, som Gud har beredt for sine Børn.

„Dg de Celestiales Herlighed er een, ligesom Solens Glands er een. Dg de Terrestriales Herlighed er een, ligesom Maanens Glands er een, og de Celestiales Glands er een, ligesom Stjernerne Glands; thi ligesom den ene Stjerne er forskjellig fra den anden i Glands, saaledes er ogsaa den Ene forskjellig fra den Anden i Herlighed i den telestiale Verden, thi disse ere de, som sige, at de ere Pauli, eller Apolos eller Kephæ. Disse ere de, der sige, at Nogle tilhøre den Ene og Andre den Anden; at Nogle ere Christ, og Andre Johannes, og Nogle Mose, og Nogle Elia, og Nogle Esaiæ og Nogle Enoks, men annammede ikke Evangeliet, ei heller Jesu Vidnesbyrd, ei heller Propheterne, ei heller den evige Pagt. Endeligen, det er alle dem, der ikke ville indsamles med

de Hellige og tages op til den Forstedes Menighed og annammes ind i Sthen. Disse ere de, der ere Lognere, og Troldkarle, og Stjærlebnere, og Hoerkarle, og de, der elske og øve Logn. Disse ere de, der lide under Guds Brede paa Jorden. Disse ere de, der lide den evige Ilds Hevn. Disse ere de, der blive nedfaste til Helvede, og lide den almægtige Guds Brede indtil Tidens Fylde, naar Christus faaer lagt alle sine Fjender under sine Fødder og fuldendt sin Gjærning, naar han overtavender Faderen Riget uden Smitte, sigende: Seg har seiret og traadt Pjæfkarret alene, den almægtige Guds grumme Brede Pjæfkar. Da skal han blive kronet med sin Herligheds Krone' og sidde paa sin Magts Throne og regjere evindeligen. Men see, vi saae den telestiale Verdens Herlighed, og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne paa Himlen eller som Sanden hos Havet, og horte Herrens Røst sigende: Alle disse skulle

boie Knæ, og hver Tunge skal bekjende ham, som sidder paa Thronen i al Ewig-
hed; thi de skulle worde domte efter deres
Gjeringer, og Enhver skal annamme efter
sine egne Gjeringer sit eget Herredømme
i de Boliger, der ere beredte, og de skulle
være den Allerhøiestes Tjenere, men hvor
Gud og Kristus boe, kunne de ikke
komme evindeligen. Dette er Enden paa
Synet, som vi saae, hvad som blev os
befalet at skrive, medens vi vare i Lan-
den." (Lærdømmens og Pagtens Bog
9de Afdeling, 7de Stykke.)

Jeg veed ikke, at jeg nærer noget
store Ønske at tale om dette Lærdoms-
punkt end om nogen anden Deel af Euan-
geliet, endstjøndt dette Emne mere end
noget Andet af Alt, hvad der er blevet
aabenbaret fra Adam af og indtil vore
Dage, er en Gjenstand, som opvækker
min inderligste Hengivenhed og Taknem-
melighed til Gud vor himmelske Fader.

Naar jeg betragter Menneskeslægten,
de Millioner af Fornuftvæsener, som fra
Adams Dage og indtil nu ere blevne satte
paa denne Jord tilligemed dem, der i Li-
dernes Løb endnu skulle faae Liv og Til-
værelse paa samme, er det naturligt, at
det Spørgsmaal maa opstaae: „Hvorfor
ere de skabte, og hvad er Diemedet med
deres Tilværelse?“ Ingen af dem har
Magt til at skabe sig selv. Jesus Chri-
stus er Arving til denne store Slægt.
Han sagde, at han havde Magt til at
nedlægge sit Liv og til at tage det igjen,
men han havde i Begyndelsen ikke mere
end vi Magt til at give sig selv Liv og
Tilværelse. Ethvert menneskeligt Væsen
er i større eller mindre Grad begabet med
evige Aandsøvnere, med en Spire til evigt
Liv og en uendelig Herlighed, og naar
vi saa betragte Menneskene i deres nu-
værende Tilstand med alle de Traditioner,
de have arvet fra Fædrene, deres selte-
riste Begreber og den Trældom, hvori

de ere blevne holdte af Regenter og Magt-
havere formedelst Vedtægter og Skikke, og
naar vi tillige kaste vort Blik paa den
støbe mere og mere tiltagende Forvirring,
Følgerne af de menneskelige Systemer,
saa kan jeg i Sandhed sige, at der efter
min Overbeviisning aldrig er bleven givet
nogen herligere Aabenbaring. I kunne
stue Guddommens Væsen, saaledes som
det er fremstillet i alle tidligere Aaben-
baringer med Hensyn til hans Retfærdig-
hed, Viisdom, Magt, Herlighed, Ypper-
lighed, Godhed, Barmhertighed og Fuld-
kommenhed, indtil I komme til dette Syn,
men efter mine Anstuelser kan Intet sam-
menlignes med det, som Gud aabenbarede
for Joseph Smith og Sidney Rigdon i
samme, og af hvilket vi have oplæst en Deel.

Vi ere skredne vidt fremad i det, som
angaaer Guds Rige. Ikke at tale om
noget andet Lærdomspunkt, der nogensinde
er blevet aabenbaret, overgaaer den Her-
lighed, Ypperlighed, Godhed og Kraft,
som Gud har viist i dette Syn, langt de
Christnes Læresætninger, hvilke de have
uddraget fra Bibelen. For at bruge det
bibelske Udtryk, kan ingen Brønd, der er
udhuggen af Mennesker, holde Vand, og
ethvert menneskeligt System og enhver
Troesbekjendelse svinder ganske bort. Den
Lære, som Gud har aabenbaret her, er
dyrebare for mig og mere værd end alle
Christenhedens Troesbekjendelser.

Vi kunne læse, at „alle Ugudelige
skulle kastes i Helvede, og ethvert Folk,
der forglemmer Gud,“ men Verden er i
det yderste Mærke med Hensyn til det,
som aabenbares i dette Syn. Glendighed
er beseglet paa Verden af Præsterne som
en evig Arv og et evigt Legat, hvorfra
Menneskene aldrig nogensinde kunne blive
befriede. Deres Dom er at forblive i
den Sø, der brænder med Ild og Svovl.
Gud har skabt disse Fornuftvæsener for
at bevare dem. Derfor Menneskene med

deres nuværende Begreber troede dette Syn, vilde de sige: „Vor tilkommende Tilstand vil blive langt bedre, end vi havde ventet, og vi ville vedblive med vort forrige Levnet, thi vi elste Verden og de Ting, som ere af Verden, og vi ville fremdeles fremture i Synd samt glæde os i al den Uretfærdighed, vi have tilladt os fra vor Ungdom, medens vi ville vedblive med at indjuge de vildfarende Grundfætninger, der ere os bibragte af vore Forældre og Andre, thi vor tilkommende Stjæbne vil blive langt bedre, end vi havde forestillet os.“ Det vilde have været bedre for dem, at de aldrig vare blevne fødte, dersom det ikke havde været saaledes.

Dersom det var en absolut Nødvendighed, at de Ugudelige i deres Synder skulde komme i Faderens og Sonnens Nærværelse, vilde det være en større Fordømmelse og langt mere uudholdeligt for dem, end om de bleve kastede i den Sv, som brænder med Ild og Svovl. Ifølge en saadan urimelig Lære sendes det spæde og ustyrbige Barn til Helvede, medens Hoerfarten, Stjorleeneren, Tyven, Logneren, Meenederen, Morderen og ethvert andet ugudeligt Subjekt, dersom han blot omvender sig ved Galgen eller paa Dødsfengsen, tvinges hen til Faderens og Sonnens Nærværelse, hvilket vilde være et sandt Helvede for Saadanne, om de end kunde komme derhen.

De Riger, som Gud har beredt, ere utallige. Ethvert Menneske vil blive dømt efter de Gjerninger, der ere gjorte i Legemet, ifølge dets Tro og Dprigtighed eller Ikkeoprigtighed for ham, og alle dets Ord og Tanker vilde blive straffede eller belønnede efter den Lov, som er aabenbaret fra Himmelen, ligesom Gud har beredt forskjellige Steder, hvilke kunne passe til de forskjellige Klasser. Frelseren sagde til sine Disciple: „I min Faders Hus ere mange Værelser; men dersom

det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaaer bort at berede Eder Sted. Og naar jeg er gaaen bort, og saaer beredt Eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage Eder til mig, at der, hvor jeg er, skulle ogsaa I være.“ Hvor mange Riger, der ere beredte, ere vi ikke blevne underrettede om, thi de ere utallige. Jesu Disciple skulle være der, hvor han er. Hvor skulle de Dvrigte gaae hen? Til de Riger, der ere beredte for dem, og hvor de kunne udholde det. Jesus vil formedelst sin Forsoning bringe enhver Son og Datter frem, med Undtagelse af Fortabellens Born, som vilde blive kastede i Helvede. De Andre vilde komme til at lide under Guds Brede, indtil Retfærdighedens Fordringer ere slydestgjorte, men naar de have lidt under Guds Brede, indtil den sidste Hvid er betalt, vilde de komme ud af Fængslet. Er der nogen Fare i at prædike en saadan Lære? Nogle ansee det for farligt, men ikke desto mindre er det Sandhed, at Enhver, der ikke forspilder Naadens Dag og bliver en Satans Engel, vil komme til at arve et Herlighedens Rige.

Den sletteriste Verden paastaer, at den udgjor den sande Kirke, men mangler et af Gud bemyndiget Præstedømme; dog vilde Alle, der leve efter det bedste Lys, de have, arve et Herlighedens Rige, som langt vil overgaae deres største Forhaabninger i deres meest begejstrede Dieblitte. De vilde erholde Alt, hvad de have ønsket eller forestillet sig og endnu langt Mere, men de kunne ikke komme til at være der, hvor Faderen og Sonnen er, medmindre de gjennemgaae de Prøvelser, som ere bestemte for de Førstefødtes Menighed. For disse ere Guds Huses Ordinancer udelukkende bestemte.

„Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Stabningen. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes.

Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: I mit Navn skulle de uddrive Djevle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle helbredes." Dette er det celestiale Riges Lov, og de, som lytte til den, annamme dens Sandheder i Tro og anvende dem i deres Levnet, ville komme i Faderens og Sønnens Nærværelse. Alle de Dvrige, der ikke synde mod den Hellig-Aand, ville faae Lon efter deres Gjeringer efter det, de have gjort i Legemet, enten Godt eller Ondt, og naar de have udsonet for deres Synder, ville de opnaae en vis Grad af Herlighed. Jesus vil forløse den mindste og sidste af Adams Børn, med Undtagelse af Fortabelsens Sonner, hvilke ville blive opbevarede til en anden Tid. De ville blive Djævelens Engle.

Hvad sige I, Sidste-Dages Hellige? Er ikke dette den herligste Tanke, som nogenfinde er bleven aabenbaret for Dødelige? De Eldeste kunne prædike om, at Enhver, der ikke bliver, hvad de ere, vil komme til at lide under Guds Brede og gaae til Helvede, til den So, som brænder med Ild og Svovl, „hvor deres Dorn ikke doer, og Ilden ikke udslukkes," og jeg vilde ikke give Afsten af et Halmstraa for Alt, hvad de kunne gjøre. Det gælder Intet; der er ikke noget Liv, ingen Kraft deri.

Denne Skabelse maa vedbære. Vi maae bevare vor Personlighed for Herren, som har sendt sin Søn og sine Engle, meddeler den Hellig-Aand, udsender sine

Tjenere og giver Aabenbaringer til at troste, opmuntre og vejlede hans Folk — samt tll at styre hans Riges Unliggender paa Jorden. Skulde vi lade vor Tro tage af og forstjærte de Velsignelser, som Gud udgyder over os? Lader os leve saaledes, at vi kunne forage dem, og, naar vi i Opstandelsen faae vore Lege-mer igjen, vi da kunne blive værdige til at komme i Faderens og Sønnens Nærværelse.

Dette Rige er udtryffeligt bestemt til at berede de Hellige til at komme der, hvor Faderen og Sønnen ere, ligesom alle Menneſter ville faae Lon for deres Gjeringer her paa Jorden. Dette er en Glæde, som ikke kan udtrykkes i Ord, og en Herlighed, der langt overgaaer vor Forstand. Det bringer mit Hjerte til at svulme over af Glæde.

Undertiden føler jeg mig tilbøielig til at dvæle ved dette Emne, da det er saa frydefuldt, men jeg ønsker ikke at tale længe denne Formiddag. Den Herlighed og Salighed, som Gud har beredt for sine trofaste Børn og ethvert andet menneſteligt Væsen, der gjør sig værdigt dertil, kan ikke fattes af Nogen i dette dødelige Liv. Skulde det ikke fylde ethvert Hjerte med Fryd og Glæde, at der ikke er nogen Ende paa vor Fremadstriden i Kundskab og Magt? Lader os derfor berede os til at boe hos ham i den evige Herlighed.

Maa Gud velsigne sit Folk! Amen.

Præstedømmet. — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star”)

(Fortfat fra Side 248.)

I det sjette Aarhundrede indførtes Læren om Afslad af Pave Gregorius, ligesom han ogsaa anordnede Brugten af Lys i Kirkerne om Dagen. I det syvende Aarhundrede indførte Bonifacius Vomsfru Mariæ- og Helgen-Dyrkelsen, hvilket gav den første Anledning til Allehelgensfesten. Bønner til Helgenerne bleve indførte i Litaniet af Bonifacius den 5te, medens Guds-tjenesten udførtes i det latinske Sprog. I det ottende Aarhundrede blev der paa den anden Kirkeforsamling i Nicæa bestemt, at Villedyrkelsen skulde indføres; ligeledes er det sandsynligt, at Helgenernes Kanonisering begyndte i dette Tidsrum. I det tiende Sekulum opsendtes Agnus Dei (et Slags Bogbilleder) og Kirkeflokkers Daab. Den besynderlige og ubibelske Lære om Skjærildnen og Sjælemesser for de Døde blev en almindelig Troesfætning i det ellevende Aarhundrede, ligesom ogsaa Paternosterbaand da kom i Brug. I det trettende Sekulum begyndte Kalken at fraholdes Vægfjolk i Naderen, og det himmelige Skriftemaal blev strengelig paabudt. Den vederstyggelige Skik at sælge Syndsforladelse for Penge indførtes af Bonifacius den 9de i den sidste Halvdeel af det fjortende Aarhundrede. I delige Forandringer foretoges fremdeles, og man har endog fortsat dermed lige ned til vore Dage, hvorved det engang saa simple Jesu Christi Evangelium er udartet til en kold og kraftløs Bekjendelse med Munden, saa at man nu neppe i den katolske Kirke kan finde et eneste Spor tilbage af dets oprindelige Reenhed.

Apostelen Paulus siger: „Dersom vi eller en Engel fra Himmelen prædike et

andet Evangelium for Eder end det, vi have prædiket, han være en Forbandelse,” og for at lægge større Vægt paa sit Udtryk gjentager han samme i det næste Vers. Dersom nu en Engel fra Himmelen skulde blive forbandet, dersom han prædikede noget andet end det oprindelige Evangelium, hvormeget mere vilde da ikke Menneskene blive fordømte, fordi de have afvejet fra Christi Lære? Utter, den Maade, paa hvilken de romerske Paver ere komne til at sidde paa Petri Stol, er langt forskjellig fra det Nye Testaments Forfattere. Paulus siger: „Ingen tage sig selv denne Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.” Hvor forskjellig er ikke Pavens Kaldelse fra den Maade, paa hvilken Aaron blev kaldet! Istedetfor at være kaldte af Gud, vælges Paverne af Kardinalerne ved Stemmesleerhed, idet der udføres to Trediedele af Stemmerne for at gjøre deres Valg gyldigt. Saaledes overdrager Kardinalerne en Myndighed, som de selv ikke er i Besiddelse af, til Andre. Hvo kan fremvise et eneste Exempel paa, at Nogen i den af Gud anerkjendte Kirke har overdraget nogen Grad af Præstedømmet til en Person, der havde en høiere Grad af Myndighed end den, han selv besad? Med alt dette gjøre de desuden ikke Fordring paa at have modtaget nogen Aabenbaring fra Gud, angaaende enten den valgte Pave blev anerkjendt eller ikke, hvorimod det paa denne Maade kunde synes rimeligere, at de skulde give Gud Aabenbaringer, da det Overhoved, de have valgt, er kaldet af Mennesker istedetfor af Herren, og man staaer i den Formening, at et saadant Valg

fulde anerkjendes af ham. Den romerſke Kirkes Tilhængere paastaae, at Petrus var Biskop i Rom, og at han overdrog ſin Myndighed til Linus, fra hvem den ſiden har gaaet i en regelmæssig Folgerække ligened til vore Dage. Der findes ikke Noget i det Nye Testamente, ſom giver os den mindſte Grund til at antage, at Petrus nogenſinde har været Biskop, ligesom det er meget tvivlsomt, om han nogenſinde var i Rom, og om han end har været der, kan det dog aldrig tilfulde beviſes. Enhver maa indrømme, at Præstedømmet har ſin Oprindelse fra Jeſus, og at det blev overdraget til Petrus, men at antage, at det er gaaet over fra den Ene til den Anden, er urimeligt, og det Samme ſom at gjøre Gud til et uvidende Væſen; thi Historien viſer klarligen, at den Folgerække af Præstedømmet, ſom Katholikerne gjøre Paastand paa, gjentagne Gange har været brudt, og der har været de Tider, da de forſkjellige Partier ikke have kunnet komme overeens om, hvem der ſulde ſidde paa „Petri Stol,“ og ſølgelig er man aldrig kommen til Wiſhed om, hvilken der var den rette Pave, da Katholikerne ikke gjøre Fordring paa, at Gud nogenſinde har aabenbaret, hvem af de rivaliſerende Paver, der havde Præstedømmet. Om vi end indrømme, at den Ene af dem kunde have været i Beſiddelse af Samme, hvorledes var det da muligt for Noget at vide, at det var den rette Mand, der blev Pave, eller om han ikke blev fortrængt af en Bedrager?

Om vi endvidere indrømme, at Præstedømmet vedvarede, indtil Johan kom paa Pavestolen, ſaa maatte dog dengang Rjæden blive brudt, thi det er velbekjendt, at denne Pave var en Kvinde, der klæbte ſig i Mandſklæder, og denne Streg blev ikke aabenbaret, førend hun fødte et uægte Barn, hvilket var Frugten af et ulovligt

Samliv med en af hendes Tjenere. Pave Johan den Ottende, ſom hun ſelv kaldte ſig, døde, da hun fødte dette Barn, eſterat hun havde ſiddet paa Pavestolen i to Aar, een Maaned og to Dage. Det vilde være høiſt urimeligt at antage, at hun havde noget Præſtedømme, thi den Hellige Skrift giver os ikke nogen Underretning om, at Gud nogenſinde vilde ſætte en Kvinde til at være hans Kirkes Overhoved. Hvad vi ovenfor have berørt, beviſer tilfulde, at Gud aldrig havde Noget at gjøre med Henſyn til en ſaadan Myndighed, men at han iſtebetfor at anerkjende ſamme maatte iſølge ſin Hellighed og Reifærdighed ſee paa en ſaadan Ugubelighed og Forvirring med den dybeſte Afſky. Jeg anſeer det for en ſtor Gudsbeſpottelse at antage, at Herren kunde eller vilde anerkjende ſaadanne ugubelige Subjekter ſom ſine Tjenere. Derſom Læſeren vilde omhyggeligen underſøge diſſe Punkter, hvilke vi ovenfor have antydet, vilde han ſnart komme til den Overbeviſning, at den formeentlige Rjæde af den apoſtoliffe Folgerække var bleven aldeles brudt, og at det derfor er høiſt urimeligt, at den romerſke Kirke fremsætter en ſaadan Paastand. Rummet i denne lille Afhandling tillader ikke at anføre mange Beviſer for Rigtigheden af denne Paastand, endſkjønt de ere tilſtede i ſtor Overflodighed, men derſom Læſeren med et fordomsfrit Sind vil underſøge Sagen, vil han ſnart indſee Urimeligheden i den romerſke Kirkes Fordring paa en apoſtoliff Folgerække, der ikke har den mindſte Grund for ſig.

Da jeg troer i det Foregaaende, at have tilſtrækkelig beviſt, at den romerſke Kirke aldrig har havt noget af Gud anerkjendt Præſtedømme, vil jeg underſøge den engelliſke Kirkes Paastand med Henſyn til en apoſtoliff Folgerække af ſamme. Derſom Katholikerneſ Paastand er ugrundet, da er dette endnu mere Tilføldet med

den engelske Kirke, da den uleder sin Myndighed fra den fordærvede romerske Kirke.

Den engelske Kirkes første Oprindelse var grundet paa Ugubelighed. Den vellystige Monark Hendrik den 8de, som var dens Stifter, havde i de første nitten Aar af sin Regjering været en af Pavebømmets ivrigste Tilhængere. Reformationen havde allerede da formedelt Wickliff's Bestræbelser og Skrifter begyndt at vinde Afgang rundt omkring i hans Rige, men der var ikke Udset til, at han nogenstunde skulde antage den, da han saa haardnakket holdt fast ved Katholicismen. Imidlertid gjorde urene Motiver det, som rene og ædle Bevæggrunde skulde have bevirket. Da den lidensfabelige Hendrik var bleven indtagen i den skønne Anna Boleyn, ønskede han at faae hende til Hustru, men da han allerede var gift med Catharine af Aragon, maatte han blive skilt fra hende for at kunne faae sit Dnske opfyldt. Han henvendte sig derfor til Paven, men denne afflog at give sit Samtykke til et saadant Skridt. Da han efter mange forgjæves Bønner fandt, at hans Hellighed var ubevægelig i dette Punkt, besluttede han at faae sin Begjærighed tilfredsstillet paa en anden Maade. Han aafastede det romerske Aag og erklærede sig selv for Kirkens Overhoved i sine Lande, hvilken Forrettighed han lige indtil denne Tid havde paaftaaet tilhorte Paven, og paa denne Maade blev den engelske Kirke stiftet. Hvor forskjellig er ikke denne Oprindelse fra Guds sande Kirkes første Begyndelse! Hvo kan kun for et Dieblisk antage, at Gud skulde antage en Kirke, som blev til paa en saadan Maade? Var det nødvendigt for ham at bruge en saa ugubelig Monark som et Redskab til at udføre hans Hensigter? Om saa var, hvilket faldent og kraftesløst Væsen maatte han ikke være! Hvilken Forandring maatte

der ikke være foregaaet med ham siden Mose og Jesu Dage! Hvad Forandring kan nu en saadan Kirke have paa et af Gud anerkjendt Præstedømme, da den er stiftet af et saa ugubeligt Mennefte? Denne Kirkes Tilhængere paaftaae, at de beholdt det Præstedømme, som de havde, forend de afstille sig fra Møderkirken. En saadan Paastand er imidlertid urimelig og uholdbar, thi da den romerske Kirke, hvilket allerede er blevet beviist, dengang ikke havde noget af Gud anerkjendt Præstedømme, er det indlysende, at den ikke kunde give, hvad den ikke selv havde, og dersom vi indromme, at Katholikerne da havde Præstedømmet, kunde Tilhængerne af den engelske Kirke ikke beholde det, thi de bleve udelukkede som Kjætere. Dersom nu det romerske Præstedømme var anerkjendt af Gud, havde det ogsaa Ret til at afsjære dem, der afvege fra den Lære, som forkyndtes af samme. Var det derimod ikke anerkjendt af Gud, maa det samme være Tilfældet med Præstedømmet i den engelske Kirke, thi den Myndighed, det paa-beraaber sig, har det modtaget af Katholikerne.

Vi ville betragte Oprindelsen til den engelske Kirke lidt noiere. Dens Navn: „Den Engelsk-Protestantiske Kirke, oprettet ved Lov“ (altsaa ikke af Gud), svarer fuldkommen til dens Oprindelse. Den blev under Edward den 6tes Regjering endmere fuldkommen grundfæstet ved en Parlamentsakt, som tvang Folket til at antage den „Almindelige Bønnebog.“ Denne „almindelige Bønnebog“ var et Værk af Cramer, Erkebiskop i Canterbury, og Andre, der paaftode, at de ved den Hellig-Aands Bistand havde udarbejdet og udgivet den. Parlamentet udgav strenge Love imod dem, som vægrede sig ved at antage denne Bog, hvis Historie vi ville undersøge lidt nærmere. Edward den 6te døde og blev efterfulgt af sin Søster Maria,

der var Katholik, og hvilken besluttede at indføre den katholiske Religion igjen. Parlamentet udstedte en Lovparagraf, som tilbagefaldte den „almindelige Bønnebog,“ da den var stridende mod den sande Religion, uagtet dens Forfattere paastode, at de havde udarbejdet den ved den Helliglands Bistand. De anholdt hos Dronningen om, at hun skulde gaae i Forbøn hos Paven om Tilgivelse for deres Synder, som de havde begaaet i den romerske Kirke og at løse dem fra det Interdikt, der hvilede over Landet — samt for de Feiltrin, de havde begaaet under Adskillelsen, og om atter at optage dem i den „hellige Kirkes Skjød.“ Saaledes blev det Kirkesamsfund, der var blevet indført ved Lov, ogsaa affasset ved Lov, og paa denne Maade bleve de Apostater to Gange, først ved at falde fra Katholicismen og dernæst ved at falde fra den engelske Kirke og tilbage til den katholiske. Vi ville nu undersøge, hvad dette kirkebannende og tilbagekaldende Parlament dernæst foretog sig. Ikke saasnart var Dronning Maria død, førend det begyndte at omdanne Alt, hvad det før havde vedtaget med Hensyn til de kirkelige Anliggender, saldt atter fra, og Parlamentsmedlemmerne yttede deres Afsky for den Kirke, i hvis Skjød de havde tryglet Paven om at blive optagne. Bevæggrunden til, at Protestantismen atter indførtes, lignede den, der bevægede Hendrik den 8de til at blive Protestant. Som ovenfor sagt, indførte Maria Katholicismen, og ved hendes Død besteg Elisabeth, der ogsaa var Katholik, den engelske Throne; men da hun ifølge Loven ansaaes som uægte født, da hun blev bragt til Verden af en anden Kvinde, me-

dens hendes Faders første Hustru endnu levede, vilde Paven ikke tilkjende hende Ret til Regjeringen. Hellere end at blive tilfidsesat negtede hun at erkjende Pavens Overherredomme og besluttede at blive Protestant, hvorved hun selv løste sig fra den formeentlige Trostaf, hun skyldte Pavestolen. Hun besluttede ogsaa, at Folket skulde blive Protestanter, og derfor omdannede hendes første Parlament Alt, hvad der var gjort i Marias Tid med Hensyn til Religionen, og indførte den „almindelige Bønnebog“ igjen, endskjøndt man kort forhen havde fordoemt den som kættersk. Saaledes see vi, at Konger og Dronninger tilligemed deres Parlater efter eget Godtbefindende stiftede og ophevede Kirkesamsfund, eftersom det bedst kunde passe til deres egenlystige og ærgjærrige Hensigter, og benyttede kun Guds Navn forsaavidt det kunde tjene til at give deres vanhellige Foretagender Skin af Religiositet.

Den romerske Kirke har mere end den engelske Grund til at paaberaabe sig en apostolisk Følgerække, og det fordi sidstnævnte søgte sig fra Katholicismen, hvilket sandsynligviis er Grunden til, at saa Mange i denne Tid træde ud af den engelske Kirke og gaae over til Pavedømmet. Smidlertid maa ethvert fornuftigt Mennekte kunne indsee, at Katholikerne paa Grund af deres Ugudelighed og Forvansning af Christi Lære ikke kunde have noget af Gud anerkjendt Præstedømme, og derfor kan ei heller den engelske Kirke have noget Saadant, thi Moberkirken kunde ikke give det, som den ikke selv var i Besiddelse af.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Det Ansvar, der paahviler de Vldste.

Forstaae vi som Israels Vldste tilfulde Vigtigheden af vor Mission og det Ansvar, der paahviler os som Christi Budbærere, hvilke ere udsendte til Jordens Nationer for at forkynde Livets og Saliggjorelsens herlige Plan og for at kundgjøre Menneskene, at Guds Doms Time er kommen? Medens vi opfordre vore Medmennesker til at lytte til vore Ord og adlyde vore Raad, vise vi da altid den Lydighed til Guds Befalinger, hvilken vi som hans Tjenere skyldte ham? Disse Spørgsmaal ere af største Vigtighed for Enhver af os saavel som for dem, til hvem vi ere udsendte. Vi ere udgangne for at forkynde Frihed for de Fængne, for at aabne Dørene paa dem, der ere aandelig blinde, og for at frigjøre dem, som ere lænkebundne formeblst Aarhundrederes Bildfarelser og falske Traditioner. Vi ere udsendte for at forkynde Menneskene det, som vi forstaae og vide er Sandhed, og hvilket vi have modtaget formeblst Guds Aabenbaringer til hans trofaste Tjenere i disse sidste Dage. Det er blevet os paalagt at bære et trofast Vidnesbyrd om, at Evangeliet er blevet gjengivet til Jorden med alle dets Gaver og Velsignelser, — at Præstedømmet med al dets Magt og Myndighed er blevet anbetroet til Mænd i Kjød, — at Gud har paabegyndt sit Niges Dpretelse her paa Jorden for aldrig mere at omstyrtes, — at han har udsendt sine Tjenere i sin Wiingaard i den ellefte Time til at præbke Omvendelse for alle Mennesker, — for at forkynde dem, at Gud atter har aabenbaret de herlige Sandheder, som vil lede dem tilbage til hans Nærværelse, hvis de trofast adlyde dem, medens de ville besegle deres egen Fordømmelse, dersom de forkaste dem — og endelig for at kundgjøre, at han har opreist Propheeter og Apostler til at lære dem Guds Willie.

Dette er nogle af de Pligter, der paaligge os som den Høiestes Tjenere, og formeblst den trofaste Udførelse af samme vil Gud være tilfreds med os, og vore Klæder ville blive rene for denne Slægts Blod. Vi ville da blive agtet værdige til at være Medstaber i Guds Haand til at bringe de Oprigtige til Kundskab om Sandheden og til en fuld Nydelse af de Velsignelser, der tilhøre den nye og evige Pagt. Saaftremt vi aflægge et trofast Vidnesbyrd om Guds Willie, ville Menneskene paa hiin Dag, da Gud skal udtale den Dom: „Viger bort fra mig, alle I, som beslitte Eder paa Uret,“ være uden Undskyldning, fordi de have forkastet Evangeliet. Gud har udsendt os for at forkynde dette for „enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk,“ idet han har givet os et Kjendetegn, hvorpaa vi kunne vide, hvo der ere hans Disciple, samt lært os, hvorledes vi skulle frembære vort Vidnesbyrd for ham mod dem, der forkaste det Budskab, vi forkynde. Han siger: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og de Samme ville give Eder Føde og Klæder og Penge. Og den, der giver Eder Føde, eller Klæder, eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn, og den der ikke gjør det, er ikke min Discipel. Herpaa skulle I kjende mine Disciple. Gaer

bort alene for Eder selv fra den, der ikke annammer Eder, og renser Eders Fødder med Vand, ja reent Vand, enten det er varmt eller koldt, og vidner derom for Eders Fader, som er i Himmelen, og vender ikke mere tilbage til det Menneske. Og I skulle gjøre saaledes i hvilken som helst By eller Stad, I komme ind i. Alligevel søger slittig og sparer ikke, og vee det Huus, eller den By eller Stad, som forkaster Eder, eller Eders Ord eller Vidnesbyrd om mig. Vee, siger jeg atter, det Huus, eller den By, eller den Stad, som forkaster Eder, eller Eders Ord, eller Eders Vidnesbyrd om mig; thi jeg, den Almægtige, har lagt mine Hænder paa Nationerne for at tugte dem for deres Ugudelighed, og der skal udgaae Plager, og de skulle ikke tages bort fra Jorden, førend jeg faaer fuldendt mit Værk, som skal udføres hastigt i Retfærdighed, indtil alle Tiloversblevne skulle kjende mig fra den Mindste til den Største iblandt dem, og de skulle blive fulde af Herrens Kundskab og see Die til Die." Af dette kunne vi lære at indsee Vigtigheden af vor Mission og det store Ansvar, der hviler paa os, ligesom det skulde anspore os til en trofast Udførelse af vore Pligter. Uagtet ikke Mange i Forhold til den store Hob adlyde Sandheden, vil dog ikke Lønpen for vore trofaste Bestræbelser derfor blive mindre, „thi vi ere Christi Bellugt for Gud, baade iblandt dem, som fresses, og iblandt dem, som fortabes. For disse ere vi en Dødslugt til Døden, men for hine en Livslugt til Livet." Lader os derfor være trofaste og bestræbe os for at udføre vore Pligter, idet vi i ydmyg og alvorlig Bøn til Gud søge at faae den Visdom og Kraft, som han alene kan give, saa at vi kunne blive istand til at udføre Alt, hvad han kræver af os. Paa denne Maade ville vi sikke os vor himmelske Faders Bisald og en Plads iblandt dem, der engang skulle opløste deres Røst og tilsammen istemme den nye Sang:

Herren har bragt Zion tilbage,

Herren har forløst sit Folk, Israel,

Efter Naadens Udvælgelse,

Som blev tilveiebragt ved deres Fædres Tro og Pagt.

Herren har forløst sit Folk,

Og Satan er bunden, og der skal ikke længer gives Tid,

Herren har samlet alle Ting til Eet;

Herren har bragt Zion ned fra det Høie;

Herren har bragt Zion op nedensfra;

Jorden har været i Børnsnød og frembragt i sin Styrke,

Og Sandhed er grundfæstet i dens Indvolde,

Og Himmelen har smilet paa den,

Og den er iført sin Guds Herlighed,

Thi han staaer midt iblandt sit Folk.

Ære og Herlighed, Magt og Styrke

Være vor Gud, thi han er fuld af Barmhertighed,

Retfærdighed, Naade, og Sandhed, og Fred

Til evig Tid. Amen.

Emigranteres Afreise.

Den 25de Mai afreiste fra Hamborg med Paketskibet „Renilsworth,“ Capitain Brown, 684 Sjæle, hvoraf 583 vare fra Danmark, 23 fra Norge, 73 fra Sverrig og 5 Tydfiere.

Notits.

Ældste Niels Nielsen er løst fra Præsidiatet over Kjøbenhavns Conference for at hjælpe Ældste G. M. Brown, der skal fore den sidste Afdeling af vore Emigranter, som afgaae dette Aar.

Besluttelser.

Herved bestilles Ældste Christian Christiansen til Distriktspræsident over de ydste Conferencer.

Ældste Frederik Christian Sorensen, der er løst fra Præsidiatet over Fredericia Conference, til at præsidere over Kjøbenhavns Conference.

Ældste Soren Iversen, der hidindtil har været omreisende Ældste i Aarhus og Fredericia Conferencer, til at præsidere over Fredericia Conference.

C. Wiberborg,

Præsident

over den scandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840.

(Fortsat fra Side 251.)

Det organiseredes ved at bestille Ældste Daniel Browett til Præsident og Præst John Hill til Skriver paa Sydsiden af Floden, og Ældste William Sentins til Præsident og Præst John Smith til Skriver paa Nordsiden, hvor det første Raad skulde afholdes den 3die Juli i Turkey Hall.

Efterat nogle mindre vigtige Sager vare blevne udforte og mange Lærdomme givne af Ældste Richards og Woodruff

med Hensyn til de forskjellige Embedsmænds Pligter baade imod hverandre indbyrdes og mod de Hellige, sluttedes Raadet. Det er værd at lægge Mærke til, at der ikke var en eneste afvigende Stemme hverken i Conferencen eller Raadet.

Willard Richards,

Præsident.

Daniel Browett,

Skriver.

Tirsdag den 18de.

Afskrift af et Andragende fra Joseph Smith jun. til Høiraadet i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den 18de Juni 1840.

Andragende fra Joseph Smith, jun.

— Jeg tillader mig ærbødigt at fremsætte Følgende: Efterat de Hellige paa en umenneskelig Maade og tvertimod Constitutionen vare blevne drevne fra deres Hjem, som de selv havde forskaffet sig i Staten Missouri, sandt de et Tilflugtssted i Staten Illinois, hvor de imidlertid dog vare vidt adspredte fra hverandre. Efterat Eders Memorialist var flygtet for sine Fjender, foretog han isølge Bestemmelse af Kirkens Autoriteter de nødvendige Strids for at sikke de Hellige deres nærværende Besiddelser, nemlig det Sted, hvorpaa Staden Nauvoo er bygget, og en Deel Landeieendomme i Iowa Territorium. Eders Memorialist maatte være ansvarlig for Betalingen for disse Eiendomme, ligesom han maatte anstrenge sig meget for at faae begyndt et nyt Settlement, saa at de Hellige kunde have et Sted at samle sig til, vidende, at det var nødvendigt for de Helliges Vel, at Kirkens Autoriteter vare samlede, for at de kunde drage Om-
sorg for hele Samsundet, og for at de Hellige kunde nyde de Rettigheder, der tilkom dem, hvilket de ikke kunde, saalænge de vare saa vidt adspredte. Dette bevægede Eders Memorialist til at anstrenge sig til det Yderste for at bringe denne Sag i Udførelse, da den var af en saa stor Vigtighed for de Hellige i det Hele taget.

Under de daværende Omstændigheder maatte Eders Ansøger nødvendigtvis varetage Kirkens timelige Anliggender, hvilken Forretning har paahvilet ham indtil nu. Eders Memorialist nærer imidlertid den Overbeviisning, at det er en Pligt, som han skylder baade Gud og de Hellige, hvilke nu ere blevne til et stort Folk, at

henvende sin Opmærksomhed mere udelukkende paa deres aandelige Vel, saa at de kunde blive opbyggede i deres allerhelligste Tro og gaae fremad mod Fuldkommenhedens Maal.

Da Menigheden har opført et Con-
toir, hvor han usforstyrret kan varetage Kirkens Anliggender, nærer han den fuldkomne Overbeviisning, at Tiden nu er kommen, da han udelukkende kan opoffre sig for Kirkens aandelige Anliggender og begynde paa at oversætte de ægyptiske Optegnelser og Bibelen — ligesom ogsaa at modtage fra Herren de Aabenbaringer, som kunne være gavnlige isølge de Helliges Omstændigheder.

For at kunne blive istand til at overkomme dette Hverv, ansøger han det ærede Høiraad om at løse ham fra det Ansvar og de Byrder, som nødvendigtvis maae være forbundne med Forretningsager, og bestille en Anden til at overtage de Anliggender, som vedkomme Stadens Grund, og hvilke hidtil have paahvilet Eders Memorialist. Dersom det ærede Høiraad skulde finde sig besejret til at samtykke i dette Andragende, maa Eders Ansøger gjøre opmærksom paa, at han da vilde blive ude af Stand til at kunne forstaae sig det Nødvendige til sin og hans Families Underholdning, og anholder derfor ærbødigt om, at der maatte bestilles Nogen til at drage Om-
sorg for, at hans Fornødenheder blive afhjulpne, og tillige til at tilveiebringe de nødvendige Midler til en eller flere Skrivere, som han maatte behøve til at hjælpe sig i sit vigtige Hverv.

Endvidere vil Eders Memorialist gjøre opmærksom paa, at han troer, at Eldste H. G. Sherwood vilde være stillet til at overtage førstnævnte Forretning og besørge Salget af de Blybøger, som endnu ere tilbage, da han er godt bekendt med disse Forretninger.

Eders Memorialist vil benytte denne

Leilighed til at lykønske det ærede Hoi-
raad for den Fred og Enighed, som her-
ster iblandt de Hellige og for de gode Fø-
lelser, hvilke de lægge for Dagen, og
saafremt vi ville opoffre os for Kirkens
Vel og Guds Riges Fremme, haaber han,

at Himmelens meest udvalgte Betsignelser
ville blive udgydte over os, og at Her-
rens Herlighed skal hvile over de Helliges
Arvelodder.

Joseph Smith, jun.
(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 253.)

Smidlertid begyndte det at regne, og
da jeg havde betalt min Regning til Se-
nora, taltes hende for hendes Artighed og
bedet hende at saae baget os noget Brød
til den næste Dag, begav jeg mig paa
Tilbageveien. Jeg medtog min Paraply
og en blaa Pose, hvis Indhold var mig
ubekendt, og hvilken tilhørte Hr. Cather-
wood, der indstændigen havde annodet
mig om at tage den med. Augustin fulgte
mig med en Thepotte af Tin og nogle
andre Sager til siebliffligt Brug. Da
vi kom ind i Stoven, stødte Paraplyen
imod Grenene paa Træerne og strømmede
Muldyret, og medens jeg bestræbte mig
for at lægge den sammen, løb det afsted
med mig. Da jeg ikke havde Andet end
en Grime, kunde jeg ikke holde det, hvor-
for det vedblev at løbe afsted med mig
og stødte mig mod Grenene, styrte sig
i Floden, dog ikke ved Vadesedet, og
standseede ikke, førend det var lige ved Dy-
bet. Floden var opsvulmet og strømmede
voldsomt, medens Regnen vedblev at øse
ned. Lidt nedensfor stummede den rivende
Strøm paa en voldsom Raade. Under
mine Bestræbeiser at standse Dyret tabte
jeg Hr. Catherwoods blaa Pose, fik fat
paa den med Stokken af min Paraply
og vilde have kunnet redde den, dersom

Dyret blot vilde have staaet stille; men
da den kom til at flyde lige under dens
Snude, begyndte det at snyse og veg til-
bage. Idet jeg drev det over Floden,
brækkede jeg min Paraply, og da jeg
netop var kommen til Strandbredden, saae
jeg Posen flyde henimod det Sted, hvor
Floden strømmede meest voldsomt, og
Augustin, der med den ene Haand holdt
sine Klæder og med den anden Thepotten
over Hovedet, stirrede nedad Floden efter
den. Da jeg antog, at den indeholdt
nogle uundværlige Tegnesager, satte jeg
afsted midt i det tætte Krat langs Flod-
bredden i det Haab at saae fat paa Po-
sen, men blev indviklet i Grene og Biin-
ranler. Jeg steg af mit Muldyr og bandt
det, hvorpaa jeg arbejdede et Par Minu-
ter med at bane mig Vej til Floden,
hvor jeg fik see Augustins Klæder og The-
potten; men da jeg intetsteds kunde op-
dage ham, medens jeg saae den hvirv-
lende Strøm nedensfor, betoges jeg af en
skrækelig Frygt. Det var mig umuligt
at forblive længe staaende ved Flodbred-
den, hvorfor jeg med den yderste Anstren-
gelse sprang over et smalt, voldsomt strøm-
mende Løb til en ujævn og sandig D,
der var bedøvet med Smaabuste, og da
jeg kom til Enden af den, kunde jeg over-

flue hele Oberfladen af Floden tilligemed den frygtelige Strømhvirvel, men Augustin var ikke at see. Jeg raabte med al min Kraft, og til min udsigelige Glæde fik jeg ogsaa Svar, hvilket dog hørtes meget svagt paa Grund af Strømmens Brusen. Han kom strax tilsynne i Vandet, hvor han ved Hjælp af en Bux, som han havde faaet fat i, søgte at arbejde sig forbi en Dd. Jeg var nu beroliget med Hensyn til ham, men selv befandt jeg mig i en ny Knibe. Flodbredden laa høiere end Den, og da min første Dphidselse var forbi, vovede jeg ikke at springe tilbage. Det vilde have været yderst uheldigt for mig, hvis Augustin havde drufnet. Han banede sig Vej gennem Buxene ned til Flodbredden paa den anden Side, hvorfra han over Strømmen fik raft mig en Stang, og ved Hjælp af denne naaede jeg Kanten paa Flodbredden, men gled tilbage. Smidlektid havde jeg faaet fat i en Bux, og ved at hale i denne og ved Augustins Hjælp kom jeg dog strax op igjen. I hele denne Tid regnede det meget stærkt, og nu havde jeg glemt, hvor jeg havde bundet mit Muldyr. Vi søgte i flere Minuter, inden vi fandt det, og da vi kunde sige Farvel til den gamle Pose, besteg jeg min Mule. Augustin tog sine Klæder paa, i Særdeleshed af den Grund, at han paa denne Maade kunde bære dem

mere beqvemt. Da vi naaede Landsbyen, søgte jeg Skjul i Don Jose Marias Hytte, medens Augustin, der var i den heldige Stilling, at det ikke kunde blive værre for ham, blev ude i Regnen, og saasnart den lagde sig noget, fulgte jeg hans Exempel. Jeg skulde endnu over en Strom, hvilken ogsaa havde steget betydeligt, medens Veien var ganske oversvømmet af Vand. Veien gik igjennem en tyk Skov, og snart bleve Skyerne mørkere end vi nogensinde forhen havde seet dem. Til Venstre laae en Række nøgne Fjelde og Copans gamle Klippemaßer, langs hvilke Tordenen rullede frygteligt, medens Lynilden blinkede paa alle Sider. En engelsk Rejsende i de Forenede Stater indrommer, at Torden og Lynild hos os er noget* langt Andet end i den gamle Verden. Jeg er paaftaaelig i Alt, hvad der angaaer vor Nations Vre, men i dette Punkt maa jeg give efter og tilskrive Troperne denne Storhed. Regnen strømmede ned, ligesom om Himmelens Sluser vare aabnede, og medens mit Muldyr arbejdede sig frem gennem Mudderet, tog jeg seil af Veien. Jeg vendte derfor tilbage igjen, og da jeg var kommen et lidet Stykke frem, mødte jeg en Qvinde, der var barfodet og holdt sine Klæder op over Knæerne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Donaufyrstendømmerne. Prindsen af Hohenzollern, der til Trods for den tyrkiske Regjerings Indsigelser er valgt til Fyrste, har fundet en festlig Modtagelse i Bukarest. Ifølge et Telegram fra Wien ere imidlertid Russerne under Kogebn og Tyrkerne under Omer Pascha den 22de Mai rykkede ind i Rumanien.

Grækenland. Fra Grækenland berettes, at en Eventyrer ved Navn Leonidas Bulgaris, som er ivrig Tilhænger af den saakaldte „store Idee, (Gjenopret-

talsen af det græske Keiserdømme i Constantinopel), med c. 30 Følgesvende er gaaet over Grandsen for at revoltere Thessalien og Epirus.

Tyrkiet. Fra Constantinopel berettes, at en tyrkisk Escadre er sendt til det ioniske Hav for at holde Die med den tiltagende Uro og Gjæring i Thessalien og Epirus. I den tyrkiske Hovedstad gif der Nygter om, at Armeen skulde bringes op til 280,000 Mand, deriblandt 25,000 Egyptere.

Amerika. Paa en forunderlig Maade er der ifølge „Courrier des Etats-Unis“ steet en Explosion i en meget stor Iskælber i Nærheden af Niagara-Bandsfaldet. Under en forfærdelig Orkan, som var ledsaget af stærke magnetiske Fænomener, saae Folk i Rabolaget, at der ud af Spidserne paa de to Lynafledere, som vare anbragte hver paa sin Ende af den Bygning, hvori Sisoplaget var, stod ligesom en blaalig, meget lang Flamme. Samtidig hørte man fra det Indre af Sisoplaget ligesom en stærk Røgen, ledsaget af en Udvikling af Lustarter, der af og til var saa stærk, at en lydelig Knitren hørtes. En Capitain dristede sig til at gaae ind i Bygningen med et Lys, men i samme Dieblisk sloi den i Lusten med et Knald, som kunde høres i meget lang Afstand. Der kom dog ikke Andre til Skade end den uforfærdede Capitain, men han er bleven saaledes søndersplittet, at det ikke har været muligt at finde Spor af ham. Man formoder, at under den elektriske Strømning i Lusten have de to Lynafledere virket som en voltaisk Soile og dekomponeret Isen i en Blanding af Ilt og Brint, der, som bekiendt, naar man sætter et Lys dertil, exploderer med en uhyre Kraft. Sisbeholderen indeholdt 16,000 Tons Is, og Explosionen fulgtes af en Regn af lunkent Vand, som faldt over en Strækning af mere end 500 Yards i Diameter.

Balparaiso er blevet bombarderet den 31te April. Staden anslaaes til 20 Million r Dollars. Der er kun gaaet saa Menneskeliv tabt.

Fra New York meldes under 10de Mai, at den spanske Flaade nu agter at forlade Balparaiso for at bombardere de Havne, der ligge længere mod Nord. Den chilenske Regjering har forbudt alle neutrale Skibe, der have vedligeholdt Samkvem med Spanierne, at forlade Chilis Havne.

Algier. En stor Græshoppe-Oversvømmelse finder for Dieblikkets Sted i Algier. Den 19de April bedækkede de Mitidja-Sletten, bleve af Befolkningen, der reisste sig en masse mod dem, jagede mod Syd, men kom igjen næste Morgen; Bataillen mod dem varede da til hen paa Eftermiddagen, da Sværmen deelte sig i to Grupper, af hvilke den ene vendte sig mod Militairterritoriet, den anden mod Arba. Ved den første Efterretning om Invasionen opbødes Europæerne og de Indfødte mod dem, og Troppedetachementer sendtes i alle Retninger til Hjælp. General de Wimpfen begav sig den 20de til Blida, for at aftale yderligere Forholdsregler, og 3 Detachementer, hver paa 300 Mand, bleve den 21de og 22de herfra sendte imod dem. Generalgouvernøren sendte en Ordonnansofficeer derhen for at indhente Oplysninger, der kunde sætte ham istand til uopholdelig at sende Tropper til de af Græshopperne oversvømmede Steder. I Provindsen Constantine har man seet sig nødsaget til lignende Forholdsregler. Provindsen Dran er endnu fri for Oversvømmelsen.

Blandinger.

En gigantisk Candelaber, heel og holden af Stearin, vil paa Industriudstillingen i Stockholm blive udstillet af Kungsholms Stearinfabrik. Candelabren er 12 Fod høi, hviler paa et Postament af 4 Fods Brede i Firkant, har 6 Arme og er sammensat af Prover af Fabrikens forskjellige Produkter. Fodstykket bliver omgivet af en Række Prover af Raamaterialier i deres succesfve Forædling, hvorved der gives en Slags Fremstilling af hele Fabrikationsmaaden.

Olforbruget i England. Ifølge et nylig udkommet officielt Actstykke, findes der i Storbritanien og Irland 2,435 Bryggerier, 94,426 Olhuse og 45,519 Personer, som have Ret til at udsælge Ol. Forrige Aar blev der tilberedt 48,946,497 Skjæpper Malt, som indbragte 6,636,689 Lst. i Afgift. I samme Aar udfortes der 582,583 Tdr. Ol til en samlet Værdi af 2,148,320 Lst.

Hvilken uhyre Kraft Oceanets Bølger have, har paa en forfærdelig Maade viist sig under en Storm for kort Tid siden paa Kysten af Cornwall. Blandt de Ulykker, der her ere anrettede, nævnes navnlig Odelæggelsen af et Tjyrtaarn, som skulde opbygges ved det farlige Punkt Wolf Rock, og som næsten var fuldført. Der var bygget flere Aar paa det, og hertil var der anvendt 8—9000 Pund Sterling. Enhver Steen veiede 6,000 Pund; Stenene vare murede sammen med det bedste Cement og desuden forbundne ved stærke Jernbolte. Taarnet er som blæst bort af Bølgerne, idet ikke en Steen mere er tilbage.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	257.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	267.
Præstedommet (fortsat)	261.	Stephens og Gatherwoods Reiser (fortsat)	269.
Redaktionens Bemærkninger (Det Ansvar, der paahviler de Eldeste. — Beskikkelser).	265.	Nyheder	270.
		Blandinger	272.

„Skandinabiens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzømsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. W. Borch.

Trykt hos F. C. Borch.